

4

Hana Militká
13 povídek
pro Klub knihomolů

Hana

Militká

13 povídek pro Klub knihomolů 4

Povídky věnuji své rodině

Poděkování

Velké poděkování za skvělou profesionální a zároveň pohodovou spolupráci, spolehlivost a pravdivost patří nakladateli a spisovateli Martinu Kolářkovi, majiteli nakladatelství E-knihy jedou. Jeho umělecký talent, výtvarné cítění i nadšení ho předurčují k výborným výsledkům v jeho nelehké profesi.

Za své spisovatelské úspěchy vděčí autorka Hana Militká z velké míry svému uměleckému vedoucímu v oboru psaní příběhů a knih pedagogovi, režiséru a spisovateli Jiřímu Halberštátovi. Podle jejích slov ji naučil psát úsporně, přesně a barvitě. Navodit atmosféru a držet dramatickou linii.

<http://hanamilitka.blogspot.cz/>

Předmluva

Háta Píše

S paní Hanou Militkou mě pojí zejména Klub Knihomolů, pro který obě píšeme, ale také herectví a láska k divadlu. Proto je mi ctí, že mohu napsat předmluvu k sérii povídek, se kterými jste se již mohli setkat v rubrice Čtení ke kávě.

Hana Militká je žena mnoha žánrů. A není divu! Jako herečka musí umět vměstnat svůj osobní charakter do nespočtu rolí. Domnívám se, že právě díky této vlastnosti jsou její příběhy tak

věrohodné. Když čtete, je to, jako byste byli jejich součástí – stáli hned vedle aktérů, dýchali stejný vzduch a říkali tatáž slova. Snad se nemýlím, když napíšu, že stejně jako herec do role vtiskla paní Militká do své tvorby kus sebe.

Letošní sbírka povídek pro Klub Knihomolů připlouvá na nostalgické vlně, a přestože jde o čtení mnohdy hořkosladké, je příjemné a neztrácí šmrnc.

A propos: nedáte si k dnešní kávě jednu šťavnatou povídku? Zvu vás!

Háta Píše
Klub Knihomolů

10. 10. 2019

Legrace

Hanička

Legrace je velmi důležitá součást našeho života. Pomáhá nám překonávat těžší období, různé problémy. Nabíjí nás energií.

Ale nesmí být na úkor druhých...

Alence je patnáct.

Moc ráda by se líbila Milanovi. Ale jakmile se podívá do zrcadla, cítí zmatek a nechuť.

„Ty vlasy! Trčí mi do všech stran jako hřebíky! Nechám si narůst dlouhé. Jenže ty moje vůbec nerostou! Měla bych si koupit nějakou vodičku na podporu růstu. Jenže je drahá. Máma mi

peníze nedá. Prý nesmíme utrácet. Táta neposílá! A já na to doplácím!“ je jí do pláče.

„Svět je nespravedlivý. Růžena se pořád před Milanem nakrucuje jako nějaká poběhlice! Nejradši by mu hned hupla do postele. Je vážně nechutná!“

Takové a podobné těžké myšlenky zahalují mysl Alenky.

Nakonec se nadechne a jde do školy.

Sotva vkročí do budovy, spatří Růženu v srdečném rozhovoru s Milanem.

Naschvál na spolužačku vyšplouchne limonádu, kterou si nese v láhvi.

„Jé, promiň, já nerada! To je jen šťáva! Za chvílku to uschne.“

„Seš pitomá? Je to lepkavý jako blázen. Co s tím teď budu dělat? Na sobě šaty nevyperu,“ naříká zoufale Růža.

„Tak si je svlíkni, Milan ti pomůže!“ směje se Alena.

„Je úplně pitomá!“ vysvětluje Růža svému nápadníkovi.

„Vážně ti pomůžu, jestli musíš šaty sundat,“ nabízí se ochotně Milan.

Naštvaná Růžena do něj vzteky strčí, div ho neshodí na zem. „Mazej si za tou nánou, když se ti tak líbí!“ vykřikla a prchá. Neběží do třídy. Mizí ze školy.

Zvoní.

Růžena má neomluvenou absenci. Visí nad ní hrozba. Učitelé neradi vidí, když někdo zanedbává právě jejich předmět.

Přibíhá domů celá zoufalá.

Strhává šaty, rve je vztekle se sebe a hází do vany.

Natočí na ně vodu.

Vtom přichází máma z noční.

„Copak tady děláš? Jakto, že nejsi ve škole?“

„Já..., já..., nemůžu... jít do školy,“ vykoktá ze sebe, vrhne se do svého pokoje a praskne dveřmi.

„Co blázníš, Růžo, otevři. Musím s tebou mluvit,“ zkouší to s ní matka po dobrém.

Pak slyší usedavý pláč.

Zoufale otevře skříňku v kuchyni, nalije si trochu Becherovky a naráz vypije.

„Tohle mi byl čert dlužen,“ vzdychá. „Potřebuju se vyspat. Jenže teď neusnu.“

Zkouší znovu své dceři přes dveře domluvit.

Teprve po půl hodině se dveře maličko pootevrou.

Matka vtrhne dovnitř.

„Copak se ti stalo, holčičko moje?“ vezme Růženku do náručí.

Ta ještě chvíli usedavě pláče.

„Víš co? Uděláme si něco na zub. Co bys řekla kakau a bábovce?“

„Hm,“ kývne nepatrně dívka.

Za chvíli je po žalu.

„Vylila na mne schválně limonádu,“ vzlyká.

„Kdo?“

„Alena, kráva jedna pitomá. Ale bude litovat.“

Dali si dobrůtku.

Matka šaty vyprala.

Růža se převlékla a vyrazí znovu do školy.

Po vyučování daly její kamarádky Vlasta a Heda hlavy dohromady.

Pak se zvesela loučí.

„Heslo zní – ‚Bude litovat‘!“ smějí se.

Alena se ráda prochází v lese za domem. Celý den má skvělou náladu. Dokonce se na ni Milan usmál.

Sotva přijde ze školy domů, hodí aktovku do svého pokoje.

Převlékne se a vyrazí do lesa.

Dívá se, jestli rostou houby.

Občas si dříve lesní jahůdky.

Najednou ztuhne.

Pár kroků před ní leží nějaká osoba. Nehýbá se.

Alenka cítí srdíčko až v krku.

Bojí se udělat krok.

Po chvíli se přece jen osmělí.

„Je vám něco?“ zeptá se. Postoupí o dva kroky blíž. „Není vám dobře?“ zase pár krůčků.

Přiblíží se na dohled.

Vidí mladou dívku. Její krví spleené vlasy zakrývají celý obličej. Jen kousek čela vykukuje. Tam spatří Alenka jasnou díru s krvavými okraji.

„Asi je mrtvá,“ šeptá divoce.

„Co mám dělat?“ vzdychá.

„Sahat na ni nebudu. Může mít nějakou nemoc. Nemám na nic sahat,“ vzpomněla si na varování matky.

Najednou se rozhodne.

Otočí se a utíká domů.

„Mami, mami, v lese u cesty leží mrtvola!“ hlesne.

„Co to plácáš? Pojď se najíst. Rajská už je hotová,“ zve ji s úsměvem matka.

Najednou vytřeští oči: „Cože? Mrtvola? Kde?“

„Kousek od našeho plotu,“ vzlykne dívka.

„Podej mi mobil. Zavolám policii.“

Za chvíli přijeli.

„Kde to máte?“ ptá se bodrý policajt.

„Prý za plotem v lese. Dcera to viděla. Jdu s vámi.“

Obě vyrazily, aby ukázaly, co dcera viděla.

„Tady to je!“ vykřikla dcera. Popoběhla. Otočí se a popojde zpátky.

„Jak je to možné? Před chvilkou tu byla. Měla prostřelené čelo. Nemohla odejít,“ vzdychá Alena.

„Kde máte tu mrtvolu?“ ptá se policista přísně. „My tady nejsme pro legraci, slečinko!“ napomíná ji rázně.

„Ale já ji opravdu viděla.“

„To už by stačilo! Jestli ještě nemáte dost, můžeme vás vzít k nám. Pár dní si vás tam necháme. Uvidíme, jak si rychle vzpomenete,“ vyhrožuje muž zákona.

Alena jen zoufale krčí rameny. Druhý den jde do školy bez energie. Sotva vstoupí do budovy, zůstane stát s pusou otevřenou.

Po všech stěnách jsou pověšené fotky Aleny, jak kouká na mrtvolu. Je zachycený i její zoufalý útěk z místa. Další fotky s policajty.

Alena rudne. Vrhá se na Růženu, která stojí poblíž, začíná jí rvát vlasy jako smyslů zbavená.

Dav, který se kolem nich srocuje, se náhle rozestoupí.

Přicházejí policisté. Vyslýchají několik žáků.

Nakonec si odvádějí známou trojici – Růženu, Vlastu i Hedu. Dívky dostaly důtku a podmíněné vyloučení.

Alena skončila na psychiatrii. Ne každý žert je veselý. Ne každá legrace je vtipná.

